

[Freddy Madsen.]

ningsreglerne, hvor vi jo ikke så få gange også i det praktiske liv har oplevet, hvordan meget store grupper i fagbevægelsen, fordi de fik endnu ringere betingelser end dem, som blev tilbudt andre, i kraft af at de blev puttet i en fælles afstemningspulje, måtte arbejde i 2 år under overenskomster, som de i en hel branche eller et helt fag havde forkastet. Derfor er det naturligvis en helt urimelig bestemmelse, når man taler om demokrati i den forbindelse.

Med hensyn til afstemningsreglerne med 35 pct. reglen er det også klart, at det afgørende er vendt imod arbejderne. For arbejdsgiverne, som mødes og stemmer på en generalforsamling, betyder denne bestemmelse ingenting, men for arbejderne betyder det, at man herigennem, uanset om det er tilsigtet eller ej, lægger et pres i retning af manglende aktivitet. Der er ingen tvivl om, at en meget stor del af fagbevægelsens medlemmer, hvis de er modstandere af det pågældende forslag, alligevel, fordi de anser det for håbløst at få den bestemmelse opfyldt, der her er tale om, vil afholde sig fra at stemme. Der kan naturligvis heller ikke ses bort fra, at en hel del af dem, som ellers ville være mødt frem og have stemt ja, fordi de synes, at forslaget er acceptabelt, nu bliver hjemme i tillid til, at det også vil blive regnet for en ja-stemme. Det er altså også vendt imod aktiviteten i fagbevægelsen, og det er vi naturligvis modstandere af.

Endelig det, som var det mest afgørende i den sidste overenskomstsituation, offentlighedsspørgsmålet, eller rettere sagt det hemmelighedskræmmeri, som loven fordrer der skal være omkring overenskomstsituationen. Det er jo også klart, at for Arbejdsgiverforeningen med dens forholdsvis få medlemmer, hvortil der kan sendes fortrolige skrivelser eller endda forhandles med pr. telefon, er det ikke noget stort problem, men for LO, for arbejderbevægelsen, der skal i forbindelse med op imod en million medlemmer, findes der faktisk ikke andre muligheder end at informere disse medlemmer igennem medierne, og med al den tale, som der nu også er om nærdemokrati og alt det dér, må det være rimeligt, at fagbevægelsen har mulighed for løbende at informere medlemmerne, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Det er nogle af de vigtigste punkter, og som sagt er det også det, som SF's ændringsforslag tager sigte på, og derfor kan vi støtte disse ændringsforslag.

Så finder hr. Aage Frandsen det mærkværdigt, at jeg har fremført nogle bemærkninger om, at vi ville fremsætte forslag på det område, og nu foreslår vi altså i stedet for loven helt ophævet. Ja men det hænger sammen med, at hvis man gennemgår loven med de ændringer, som er foreslået af SF, og som også vi ønsker, og ser, hvad der bliver tilbage, så er det reelle indhold af det, der bliver tilbage, faktisk udpegningen af forligsmændene og af mæglingmændene. Det er den reelle sag af det, der bliver tilbage, og så synes vi, at man lige så godt kan overlade til arbejdsmarkedets parter selv at udpege disse forligsmænd. Jeg må i øvrigt lige gøre hr. Aage Frandsen opmærksom på, at jeg ved samme lejlighed sagde, at principielt ønskede vi loven ophævet. Der er altså ikke tale om et nyt standpunkt fra vores side i den sag, men med hensyn til udvælgelsen af forligsmændene mener vi som sagt, at det lige så godt kunne foretages af organisationerne.

Så kan man naturligvis som SF spørge: ja men hvad kommer der ud af det? Vil det ikke være sådan, at organisationerne i det store og hele vil blive enige om noget, der ligner det, som nu er fastsat ved lovgivning? Jo, det er da meget muligt. Det er vel oven i købet meget sandsynligt med den indstilling, som hersker bl. a. i LO's ledelse, men så har vi i hvert fald den mulighed, at det bliver fagbevægelsens medlemmer og fagbevægelsens organisationer, der suverænt bestemmer — eller i hvert fald så suverænt, som man også kan blive enig med Dansk Arbejdsgiverforening om det — hvad retningslinjerne skal være, og at det også vil stå til fri forhandling i høj grad i fagbevægelsen omkring disse spørgsmål, og at det fremfor alt ikke er statsmagten, der skal gøre det. For det, som er indeholdt i loven, er jo, at det til syvende og sidst, hvis parterne ikke kan blive enige, er arbejdsministeren, som udpeger forligsmændene, og vi har jo set eksempler på, at dér tager man det ikke engang så knapt med opfyldelse af lovens bestemmelser om, at de skal være uafhængige af virksomheder og sådan noget. Der har i hvert fald i årenes løb været frem-